

LEK OCH ALLVAR I EN TID AV EUROPEISK FOTBOLL

Fotboll är ingen lek. Det vet var och en som mer eller mindre varit på en match oavsett om det nu kan vara elitserie eller div. 6. Det är med andra ord fel att förlora.

Det är samtidigt ett underkännande av ens prestige, personlighet. Felet att förlora finns inom alla idrotter, ty det är i segern som själva glädjeyran cementeras.

Så även i tennis. När vinnaren sträcker upp armarna mot publiken har förloraren redan försvunnit in under läktaringången.

Men Zlatan Ibrahimović är det annorlunda. Han tar inte en förlust, utan ser att nästa steg är någon ting nytt, en utmaning eller vad det nu kan ligga i drömmen om fortsatt kamp.

Jag läste i hans självbiografi, om uppväxtens hårdhet och att tidiga slipa sina inre vapen. Det mentala är större än det fysiska. Det som händer i det utsatta livet - i själva närvaron av kamp i det personliga "mörkret".

Det kan ge styrka om det tas på rätt sätt. Roy Hodgson tog det engelska laget till Auswitsch. Där i koncentrationslägret fick laget uppleva den totala kränkningen, nederlaget i dess mest ociviliserade form.

Kanske var det just därför som det blev en betydelsefull seger för det engelska laget. Sverige kämpade på. Men Erik Hamrén säger att själva träningen ännu inte ha nått sin kulmen. Ändå har han förmåga att trassla sig ur komplicerade angrepp och situationer till skillnad från tidigare tränare.

Ja, det är en konst att behandla ett nederlag.

Nu är Grekland på tapeten mer än någonsin; sedan dryga tio år tillbaka, då euron infördes i landet. Allt tycks ha gått snett.

De utlånade pengarna från den europeiska plånboken hamnade fel. Det kunde vilken enkel turist konstatera som då besökte Atén.

Frågan är då om de Olympiska spelen blev en succé? För det rika Sverige blev det på flera håll ett mycket lyckat engagemang, inte minst på höga höjder. Men

euron hade redan då satt sina spår långt in i den grekiska marmorn och Akropolis, som lyste i skenet av strålkastare, rodnade betänkligt framför mina ögon.

De grekiska gudarna fanns sinte längre. Mystiken, som omgav Atén och Pireus, hade redan förlorat sin lyster.

Akilles vrede - redan beskriven i Iliadens början - var bara en referens i det förflutna. En påminnelse om det handlingskraftiga i gudarnas värld, vilka människorna för det mesta fanns sig i.

Hybris var ett fult ord och uppror bara något som kunde oroa diktaturer. Ty den grekiska demokratin, om än något skadeskjuten, hade Solen en gång för 2.500 år sedan, infogat i de fria männen i staden.

Produktionsapparaten bestod alltså av slavar och ofria människor i en omständighet som då var naturlig. Inte undra på att de självlysande, osannolika verken, kom till. Att gräva en kanal i Korint eller dra upp stenar på en central klippa i Atén, eller foga samman marmorblocken högt däruppe hos gudarna i Delfi.

Som om de förtryckta ännu levde med onaturliga energi: slavgörat - som bara var till för de som hade förlorat. Kanske av en tillfällighet då den "lille" Alexander tog över världsväldet och lade grunden till hellenismens, trots allt, något humanitära ideologi.

Och nu är alla förlorare - utom det styrande Tyskland, som ännu en gång tar kommandot över Europa. Angela Merkel - i alla ära - men en ny Margaret Thatcher har sett dagens ljus.

Nicolas Sarkozy är borta från kändislivet och en socialist av europeiskt märke träder in på den franska scenen.

Nej, fotbollen är ingen lek. Den råder över tv-kanaler, nationer och börsnoterade företag. Den skapar "godwill eller badwill" nu liksom 1958, då våra handelsförbindelser med dåvarande Västtyskland fick en kraftig slagsida.

Nu återstår att se hur nyvunna koalitioner kommer att kunna hantera den europeiska off-side-situation som föreligger.

Den "afrikanska våren" sjunker in i en konservativ dimma av oklarheter då det står val mellan den gamla militären och förmodligen - hårdnackad islamism. Detta är allvar.

Fotbollen kan heller inte lösa några konflikter. Men i studier av naivitet finns där ett allvar som övergår allt förstånd. Matchen mellan Tyskland och Grekland kanske bara blir en tillfällig koalition eller är den på lek eller allvar?

Hans-Evert Renérius